

Hilarische situatie

Een jonge opa is overleden. De aula zit bom- en bomvol en er is veel verdriet. Meneer was een 'selfmade man', heeft veel geld verdiend en kon daarvan ook ruimhartig delen.

Onverwacht overleed hij op 51 jarige leeftijd.

Er is veel verdriet, verslagenheid en ik proef ook boosheid onder de aanwezigen in de aula.

De echtgenote, de dochter en de zoon spreken alle drie tijdens de afscheidsdienst.

Er is een kleinzoon van zes en een kleindochter van 4 jaar oud.

Tijdens het tweede muziekstuk komt de kleinzoon naast mij zitten en vraagt of ik zijn Ipod wil zien.

Ach ja, waarom niet? Ik ben er toch.

Hij laat mij zijn Ipod zien en gaat even later weer bij zijn ouders zitten.

Het meisje komt naast mij zitten. Zij zegt 'opa is nu dood, ik kan hem niet meer zien'. Ik praat wat met haar over haar herinneringen aan opa in haar hart, waarop zij zegt 'en als ik nu dood ga'.

Oeps, dat is wel heftige materie in een volle aula tijdens een muziekstuk van maximaal 4 minuten!

Ik kan haar vraag toch niet voorbij laten gaan en zeg dat kinderen meestal niet sterven. Mensen zijn meestal ouder als ze overlijden, de opa en oma van mama en papa leven immers ook nog en dat ze áls ze zou overlijden dan opa weer ziet.

Ze laat mij een spelletje op haar Nintendo DS zien.

Dan komt haar broer terug en zegt: 'ik zat hier'.

De dame en de heer krijgen ruzie. Ik herinner mij dat er onder het spreekgestoelte een krukje staat. Ik pak het krukje en posteer het meisje aan de andere kant naast mij.

Tevreden zitten er twee kleine mensjes naast mij. De één met z'n Ipod, de ander met haar Nintendo DS.

Tijdens het volgende muziekstuk gaat het jongetje op z'n knieën zitten en fluistert in mijn oor 'ben jij ook zo verdrietig dat opa dood is'. Ik kijk ernstig en zeg 'ja'. 'Ik ook', fluistert hij.

Carina van de Beld is ritueelbegeleider bij afscheid.

Zij bereidt met de nabestaanden het afscheid voor en gaat voor tijdens het afscheid.